

STRHUJÍCÍ MIX DANA BROWNA, STIEGA LARSSONA A ARTHURA C. DOYLEA

SMRTÍČÍ HRY

GENEALOGICKÝ THRILLER

STEVE ROBINSON

SMRTÍCÍ HRY

**Knihy Steva Robinsona
v nakladatelství Mystery Press**

JEFFERSON TAYTE

Stopy v krvi
Hluboký hrob
Poslední anglická královna
Ztracená vládkyně
Spříznění
Smrtící hry

Připravujeme

Dopisy od mrtvého

SMRTÍCÍ HRY

STEVE ROBINSON

Přeložila Kateřina Niklová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Copyright © Steve Robinson, 2017
Translation © Kateřina Niklová, 2019
Cover © Blacksheep Design, 2019
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-147-2 (pdf)

Mé ženě Karen

PROLOG

Po probuzení si uvědomila dvě věci. Zaprvé jí byla zima. Byl to takový ten chlad, jaký je cítit až v morku kostí. Jektaly jí z něj nekontrolovatelně zuby a ona chtěla, aby to přestalo. Musela být zticha, jinak ji ten muž najde.

A zadruhé se bála.

Nemohla si vzpomenout, proč se tolik bojí, instinktivně však věděla, že má strach. Byla úplně vyčerpána. Kolem vládla tma, naprostá tma. Seděla skrčená s koleny přitaženými k hrudi a rukama složenýma na chodidlech. Zkusila se pohnout, končetiny měla celé ztuhlé a bolavé, nebylo tam ale dost místa. Ať už byla kdekoli, napadlo ji, že se tu musela schovat. Ano, to bylo ono. Schovávala se před tím mužem a musela tu být už nějaký čas, když jí byla taková zima.

Kde se to ale schovala a proč měla jenom jednu botu?

Snažila se přemýšlet. Kéž by si mohla vzpomenout. Sundala ruce z prokřehklých chodidel a začala jimi přejíždět po hladkých stěnách okolo. Byly tak blízko, že nemohla ani natáhnout paže. Hádala, že je v nějaké bedně, a sotva ji to napadlo, dech se jí zadrhl v hrdle, neboť ji přepadla klaustrofobie. Chtěla se odsud probít. Chtěla křičet, věděla ale, že by to byl špatný nápad.

Zaskočil ji obrázek, který jí probleskl myslí. Byl to ten muž. Zlobil se a ona před ním utíkala a snažila se někde schovat. Předpokládala, že právě kvůli němu se schovává v bedně. Jenže opravdu se schovávala? Napadla ji odpověď, nad kterou zavržela hlavou. V duchu uviděla svoji druhou botu, a to na podlaze

doma vzadu v garáži. Ležela na zádech několik metrů od ní, natahovala se po kladivu, které zahlédla jen pár okamžiků předtím, než ji muž dostihl, a když ji strhl zpátky, pryč od kladiva, vykopla. Ztratila botu při rvačce. Neschovala se. Nepodařilo se jí utéct.

Tak proč se krčila uvnitř bedny?

Vystrašeně se zachvěla, když pochopila, že ji sem musel strčit ten muž. Konečně zaječela.

„Johne!“

Její manžel nebyl doma, když se ten muž objevil u dveří, pak ji ale napadlo, že to musel vědět. S pláčem začala bušit do stěn. Znělo to tlumeně a dutě. Ať už ji ten muž strčil kamkoli, moc dobře věděla, že s ní nemá dobré úmysly. Musela se dostat ven. Zatlačila na stěnu před sebou a zády se zapřela do té za sebou. Po chvíli se jí zdálo, že slyší prasknutí. Potom ale zaslechla další zvuk a strnula. Někde venku cvakly dveře. Ozvaly se kroky a blížily se. Zrychlil se jí dech.

Byl to ten muž.

Ztichla a ve tmě naslouchala, dokud neutichly i kroky. Potom uslyšela mužský povzdych, načež ji oslepilo světlo. Zamrkala a snažila se zaostřit. Ve stěně po její pravici se otevřela čtvercová díra ne větší než krabička zápalek. Dovnitř proniklo světlo a ona poprvé spatřila, kde je. Stěny bedny pokrývaly obrázky – miniaturní obrázky. Viděla knihovnu a několik krbů, malinké portréty lidí, které nedokázala rozpoznat. A nad sebou měla vnitřní část sedlové střechy, z níž visel mrňavý lustr. Nevěřicně se ho dotkla. Byla uvnitř domečku pro panenky, odkud byla odstraněna vnitřní patra, aby se do něj vešla.

Světlo v okýnku, které muž otevřel, zmizelo a ona se k němu otočila. To, co spatřila, ji překvapilo. Bylo to oko – jeho oko – šedé jako ocel a snadno rozpoznatelné podle jizvy, která v půlce přetínala levé obočí. Ženě se opět zadrhl dech v hrdle. Pořád netušila, co s ní má muž v plánu, obávala se ale, že to brzy zjistí.

Oko zamrkalo, jak na ni muž zaostřil.

„Chtěl jsem si být jistý, že jsi vzhůru,“ řekl a navzdory tomu, co udělal nebo se chystal udělat, nedával najevo žádné emoce, žádnou nervozitu ani vzrušení. „Ostatní byli při vědomí, když se to stalo. Tím si můžeš být jistá.“

Ostatní? Jací ostatní?

„Když se stalo co?“ zeptala se, ale muž neodpověděl.

Oko zmizelo z okýnka a interiér domečku pro panenky opět zalilo světlo. Vzápětí ucítila silný chemický pach benzínu. Slyšela, jak šplouchá o střechu nad ní. Viděla, jak teče přes okénko.

„Co chcete?“ zeptala se s panikou v hlase. „Proč to děláte?“

Jedinou odpovědí jí bylo nezaměnitelné škrtnutí zápalky. Zaškrábala a zaprskala, pak se u okýnka znovu objevilo mužovo oko.

„Jefferson Tayte ví proč,“ řekl a ukázal jí plamínek.

Pak hodil zápalku dovnitř.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

O deset dnů později

Usazen vzadu ve voze, které pro něj federální vláda poslala na mezinárodní letiště Dulles, cítil Jefferson Tayte uspokojení nad tím, že je zpátky doma ve Washingtonu, DC – třebaže kvůli vážnosti situace, která ho povolala zpátky, netrval ten pocit dlouho.

Před čtyřicetihodinami byl se svojí snoubenkou, profesorkou Jean Summerovou, v Londýně a užívali si poslední společný večer předtím, než Jean bude muset vyrazit do Skotska na seminář o počátcích skotské monarchie. Nyní dělal společnost Federálnímu úřadu pro vyšetřování. Ještě stále nevěděl proč a nedostatek informací ho začínal příšerně frustrovat. Věděl jen to, že někdo zemřel, a smrt toho člověka nějak souvisela s ním. Stačilo to na to, aby nasedl do letadla, zatím si ale nebyl tak úplně jistý, jestli je tu proto, aby pomohl, nebo jako podezřelý.

Sedadlo spolujezdce bylo prázdné. Vedle Tayta, na druhé straně jeho aktovky a vaku na obleky, seděl muž, který ho osobně uvítal u letadla, velící zvláštní agent Jordan Reese – muž pověřený vedením vyšetřování. Byl stejně vysoký jako Tayte, ale štíhlý a svalnatý. Byl to Afroameričan s krátce zastřiženými vlasy a stínem vousů na tváři, jehož tmavě šedý trojdílný oblek Taytův hnědý dvojdílný a věčně pokrčený zahanboval.

„Děkuju vám za trpělivost, pane Tayte,“ řekl Reese a upravil si kravatu, která byla stejně inkoustově modrá jako jeho košile.

„Omlouvám se za to, že jsem vám doposud neposkytl víc informací, než ale přejdeme k detailům, rád bych vám napřed ukázal, proti čemu stojíme.“

Nacházeli se tři kilometry od Kapitolu a jeli kolem McMillan Parku, který byl od druhé světové války obehnaný plotem a až na několik výjimečných příležitostí pro veřejnost nepřístupný. Stmívalo se. Ve slábnoucím říjnovém světle viděl Tayte přes plot z ostatného drátu betonová síla bývalé pískové úpravny vody, na jejímž místě byl pětadvacetiakrový park zřízen. Přiléhá k vodní nádrži McMillan Reservoir s rozlehlou sítí podzemních katakomb, která byla nyní uzavřená a opuštěná. Uměl si představit, že by to mohlo být skvělé místo pro vraždu, a pokud se případu ujala FBI, muselo jít o něco víc než jen o obyčejnou vraždu.

Auto zajelo k černé kovové bráně, kterou ihned otevřel muž ve známé tmavě modré uniformě metropolitní policie. Hned za branou stály dva policejní vozy, a skutečnost, že jejich majáky neblikaly, Taytovi prozradila, že situace je už díky bohu pod kontrolou.

„K vraždě došlo tady?“ zeptal se Tayte, který se rozhlížel kolem, zatímco mířili k prvnímu ze sil. „Je to místo činu?“

Reese kývl. „V brzkých ranních hodinách tu zavraždili dva muže. Dvojčata.“

„Dvojnásobná vražda,“ zamumlal si Tayte pro sebe.

Reese se trpce zasmál. „Jde o mnohem víc.“

Vozidlo zastavilo před silou, které bylo, stejně jako všechna ostatní, jež minuli, zčásti obrostlé břechtanem. Řidič zůstal ve voze, zatímco Reese vystoupil.

„Prosím, následujte mě, pane Tayte,“ požádal, když vykročil.

Tayte nechal aktovku na sedadle a šel za Reesem k velkému obloukovému vchodu naproti silu. Těžké šedé dveře byly otevřené a visely nakřívo na jednom rezavém pantu. Vchod hlídal další příslušník metropolitní policie. Reese mu ukázal svůj

odznak, načež byli vpuštěni dovnitř. Po široké vybetonované rampě se dostali do podzemních katakomb, kde dříve probíhal proces pískové filtrace, který upravoval a čistil většinu pitné vody ve městě. I po tolika letech cítil Tayte pod svými polobotkami udusaný písek a vzduch čpěl po vlhkém betonu. V nejbližším okolí vládlo šero, Tayte však brzy poznal, kam míří, a to podle reflektorů rozestavěných okolo místa činu.

„Těla jsou pořád tady?“ zeptal se trochu znepokojeně. Pokud tomu tak bylo, chtěl se na ten šok připravit. Napřed ho překvapilo, že v tak dutém prostoru nemá jeho hlas žádnou ozvěnu, potom však pochopil, že je tomu tak kvůli řadě sloupů, které podpíraly klenbu děleného stropu jen kousek nad jeho hlavou.

„Ne, už jsme tu skoro hotoví,“ řekl Reese. „Napadlo mě, že by bylo dobré, abyste viděl, jak oběti zemřely, než odstraní tu věc, kterou vrah použil, a odvezou ji na další zkoumání.“

Tayte se zadíval na zařízení, o kterém Reese mluvil. Jednalo se o nádrž velkou asi metr dvacet na metr dvacet a metr osmdesát vysokou. Zdála se být zhotovená z tvrdého plexiskla, v každém rohu a po stranách vyztuženého ocelovým rámem. Zleva byla k nádrži připojena hadice s vodou a poklop nádrže byl zvednutý asi na padesát centimetrů. Jak se Tayte blížil, všiml si, že podlaha je mokrá. Hádal, že nádrž byla plná, než ji policie po objevení těl vypustila. Uvnitř nádrže se nacházela další silná vrstva plexiskla, ke kterému byla připevněna židle opatřená koženými popruhy na kotníky a zápěstí a dalším přes břicho. Identická židle stála i venku před nádrží, postrádala ale popruhy a nebyla ani připevněná k podlaze.

„Vidíte tu krabici vedle nádrže?“ řekl Reese a ukázal. „Je v ní pérový pant a navíjecí mechanismus, který uvolňuje páku a zvedá víko. Jakmile se zavře, nedá se zevnitř otevřít.“

„Co se tu stalo?“ zeptal se Tayte a svařtil obočí, když se pokusil představit si to.

„Oba bratři se utopili,“ řekl Reese. „Když objevili jejich těla, jeden měl v ústech roubík a byl přivázaný k židli. Druhý se volně vznášel ve vodě. Vrah se napíchl na starý vodovodní řad, ze kterého nádrž naplnil.“

Reese vzal do ruky židli před nádrží a zatřásl s ní. „Naší nejlepší teorií je, že jeden z bratrů se probral tady na té židli. Je v ní tlakový spínač, takže když vstane, spustí se voda. Uslyší ji, otočí se a uvidí bratra v nádrži, jak se snaží osvobodit, zatímco voda stoupá. Rychle zváží své možnosti. Zatahá za hadici, protože si myslí, že tak zastaví přítok vody, je ale příliš dobře upevněná a nemůže s ní hnout. Napadne ho, že by mohl najít něco ostrého a hadici přeříznout, třeba zároveň i přivolat pomoc, jenže voda stoupá příliš rychle. Jestli odejde, bratr se utopí. Uvidí popruhy, které poutají bratra k židli, a řekne si, že když se postaví na tu svoji, může do nádrže vyšplhat. Pak už postačí popruhy rozeprout a oba můžou vylézt ven. Jenže přesně to od něj vrah očekává. Chce, aby skočil dovnitř a pokusil se bratra zachránit.“

„A přišel tak sám o život,“ řekl Tayte pro sebe. Věděl, že by patrně jednal stejně.

Reese kývl. „V nádrži je další senzor. Když bratr, který byl předtím venku, vlezl dovnitř, aby toho druhého zachránil, senzor zabouchl víko a obě dvojčata uvěznil. Nádrž se naplnila a oni se utopili.“

Tayte se otrásl, když si osud obětí představil. Celá ta past byla hrozivá. „Připadá mi to jako dost komplikovaný způsob, jak někoho zabít,“ namítl, když si zařízení znovu prohlédl. Zamračil se. „Jak sem ten vrah všechno to vybavení dostal?“

„To je skvělá otázka, pane Tayte. Náš vrah vše očividně nějaký čas plánoval. Patrně sem to zařízení přinesl kus po kuse a schoval ho tu, dokud ho nepotřeboval. Musel ho sestrojít přímo tady. Není možné, aby sem tu nádrž dostal v jednom kuse.“

„Co zabezpečení? Jsou tu nějaké kamery?“

„Tady dole ne. Dostal se sem drátěným plotem v místě, kde zarostl břečtanem. Jestli pletivo vždy po odchodu vyspravil, nějaký čas by se na to nepřišlo. Je tu dvacet filtračních jednotek. Tuhle si pravděpodobně vybral pro její polohu, protože věděl, že ho tu nikdo neuvidí.“

Tayta napadla další otázka. „Proč tady?“ zeptal se. „Vím, že je tu klid – jakmile dal všechno dohromady, mohl si tu v klidu dělat, co chtěl, jenže v DC musí být stovka vhodnějších míst s lepším přístupem pro všechno to zařízení. Třeba nějaké nepoužívané skladiště.“

Reese se odvrátil od nádrže. „Doufám, že v tom nám pomůžete vy, pane Tayte.“ Vykročil zpět k východu. „Pojďme odsud. Potřebuju vám ukázat ještě něco.“

Tayte ho následoval a byl rád, že se znovu dostane na čerstvý vzduch. Když nasedli zpátky do vozu, zeptal se: „Povíte mi konečně, co má tohle všechno společného se mnou?“

„Ano, povím,“ řekl Reese, „ale nebude se vám to líbit.“

Reese úřadoval v pobočce FBI na Čtvrté ulici v severozápadním kvadrantu města číslo 601. Vzal Tayta do malé, spartánsky zařízené místnosti, kde na ně čekala žena s aktovkou na klíně. Když vstoupili, odložila ji na zem a vstala.

Reese ji pozdravil kývnutím. „To je slečna Mavroová, jedna z našich analytiček,“ představil ji a Tayte se na ni usmál.

„Jefferson Tayte,“ řekl a skoro upustil vak na obleky, jak si nešikovně přendával aktovku z ruky do ruky a snažil se rozhodnout, jestli si s ní má formálně potřást pravicí.

Ještě pořád to zvažoval, když Reese řekl: „Mavroová si přečetla vaši složku. Ví, kdo jste.“

„Ovšem,“ odvětil Tayte.

Nelíbila se mu představa, že na něj má vláda složku, řekl si ale, že tak je tomu asi s většinou lidí, kteří žijí v DC. Byl zvědavý, co v ní asi stojí. Určitě nic vzrušujícího.

Reese si svlékl sako a přehodil ho přes opěradlo své židle. Tayte sledoval, jak z vnitřní kapsy saka vytáhl dlouhé stříbrné pouzdro na doutníky a položil ho na stůl před sebou. Udělal to s velkou péčí, jako by pro něj hodně znamenalo. Tayte uchváceně sledoval, jak Reese pečlivě rovnal rytinami zdobenou stříbrnou tubu, dokud nebyla dokonale souběžná s okrajem stolu.

„Tady Mavroová je jednou z našich nejlepších analytiček,“ dodal Reese a zdánlivě nevnímal, jakou pozornost jeho malý rituál s pouzdem vyvolal.

„Vsadím se, že to říkáte všem analytikům, které přetáhnete z ústředí,“ prohlásila Mavroová a zlehčila tak jeho kompliment.

„No, možná ano,“ připustil Reese a pousmál se. Taytovi řekl: „Slečna Mavroová s vámi každopádně bude úzce spolupracovat, dokud tu věc nerozlouskneme.“

Když se všichni usadili, Tayte si slečnu Mavroovou lépe prohlédl. Vypadala na něco přes třicet a byla celkem drobná, měřila jen asi metr šedesát, a k tomu dost podsaditá. Napadlo ho, že má silné kosti stejně jako on. I její krátké, mírně zvlněné vlasy byly skoro černé jako ty jeho. Sepnuté na stranu, pryč z čela, jí rámovaly kulatou tvář s hladkou, bledou pletí, což byl patrně důsledek toho, že většinu času trávila v kanceláři, kde louskala čísla. Na sobě měla černé kalhoty a bílou košili s krátkými rukávy. Líbil se mu její styl. Byl hezký a jednoduchý.

Reese otevřel složku a vytáhl z ní několik listů papíru. „Dobrá, takže vám krátce shrneme náš problém a jak si stojíme. Dvojčata v úpravě nebyla vrahovými prvními oběťmi.“

„Sériový vrah?“ zeptal se Tayte. Hádal, že půjde o něco takového, když se do věci zapojila FBI.

„Obávám se, že ano. Vraždy dvojčat nesou čísla tři a čtyři.“

Reese posunul před Tayta fotografii blondě ženy na proslulné pláži a se třpytící se řekou za zády.

„To v pozadí je Potomac?“

„Ano, je. Fotka byla pořízená přímo tady v DC asi před dvěma měsíci. Je to nejnovější fotografie, jakou její manžel měl. Je to první oběť našeho zabijáka – Annabel Rogersová, věk třicet jedna. Její ostatky objevili hasiči, když likvidovali požár v domě na severozápadě města. Zvláštní bylo, že dorazili těsně potom, co požár vypukl. Je nepravděpodobné, že by si ho někdo mimo dům tak brzy všiml. Můžeme teda předpokládat, že telefonát na linku 911 proběhl ještě před vzplanutím požáru.“

„Volal vrah,“ řekl Tayte, než to mohl udělat Reese. „Existuje záznam toho hovoru?“

„Ano, existuje. Sám jsem si ho poslechl. Slyšel jsem jenom ženský křik. Vrah vůbec nepromluvil. Telefonní číslo bylo rychle vysledováno na adresu, kde našli Rogersovou. Když dorazili hasiči, hořel oheň jen tak dlouho, aby ji zabil, ale ne aby bylo těžké ji identifikovat. Věříme, že pro vraha bylo důležité, abychom ji poznali. Další divnou věcí je, že než ji vrah zapálil, strčil ji do domečku pro panenky. Na místě činu byly nalezeny jeho neporušené části a na konferenčním stolku opodál ležela hromádka miniaturního nábytku.“

Tayte potřásl hlavou. Byla to hrozivá připomínka příběhu, který se dozvěděl, když před několika měsíci pracoval na vlastní rodinné historii v Německu. „Kdo by provedl něco takového? Proč domeček pro panenky?“

„Opět doufám, pane Tayte, že právě to mi vy a slečna Mavrová brzy povíte.“

Reese posunul před Tayta další fotografii. „To je vrahova druhá oběť, Randall Edwards. Bylo mu padesát devět let. Zabilo ho pět výstřelů potom, co ho s roubíkem v ústech přivázali ke stromu v Lincoln Parku.“

„Já u Lincoln Parku bydlím,“ řekl Tayte. Šokovalo ho, že někdo provedl něco takového tak blízko jeho domova.

„My víme,“ řekl Reese. „Na té vraždě je divné to, že Edwards v podstatě zastřelil sám sebe.“

„Sebevražda?“

„Ne, sebevražda to rozhodně nebyla, asistovaná ani žádná jiná. Edwards se na ní dobrovolně nepodílel. U jeho nohou našli poleno. Paže mu zůstaly volné, aby to poleno mohl držet ve vzduchu. Byl k němu totiž uvázaný rybářský vlasec. Druhý konec byl připevněný ke spoušti zkrácené brokovnice na větvi asi metr dvacet daleko. Když Edwardovy paže zeslábly natolik, že už nedokázal poleno udržet, což rozhodně nemohlo s ohledem na jeho věk a velikost a tíhu polena trvat dlouho, brokovnice vypálila.“

„Rozhodně to ale umožnilo vrahovi zmizet z parku,“ namítl Tayte.

„Jo, to jo. Někdo nahlásil, že slyšel výstřel, pak našli Edwardsovo tělo.“

Reese posunul k Taytovi třetí fotografii. „To nás přivádí k vraždám číslo tři a čtyři, k našim dvojčatům, Bobbymu a Leeemu Mastersonovým, věk dvacet čtyři. Viděl jste, kde a jak je zavraždili. Oba studovali na fotbalové stipendium na vysoké a nepochybně byli otcovou pýchou a radostí. Dům jejich rodičů byl plný všelijakých trofejí.“

Fotografie ukazovala bratry ve fotbalových dresech a chráničích. Byli sehnutí k fotoaparátu s pažemi kolem ramen toho druhého, jako by čelili soupeři. Tayte viděl jenom ztrátu, kterou fotografie reprezentovala, a z celého srdce si přál, aby si zabiják nepřipsal pátou oběť.

„Jak víte, že všechny ty vraždy spáchala jedna osoba?“ zeptal se. „Chci říct, že kromě nezvyklého a zjevně předem promyšleného způsobu provedení jsou velmi odlišné.“ Bizarní povaha vražd, místa činu a krátké časové rozestupy možná vedly FBI k závěru, že mají co do činění se sériovým vrahem, ze způsobu, jakým se Reese vyjadřoval, si však Tayte vyvodil, že si tím jsou absolutně jistí. Muselo v tom být něco víc. „Co ještě máte?“

Reese se opřel. Položil dlaň na pouzdro na doutníky a začal ho pomalu převalovat sem a tam. „Tady přicházíte na řadu vy,“ řekl. Kývl k Mavroové: „Mohla byste panu Taytovi ukázat, na čem pracujete?“

Mavroová se natáhla dolů, uchopila aktovku vedle své židle a položila ji na stůl. „Víme, že všechny vraždy spáchala stejná osoba, protože na všech místech činu zanechala vizitku.“ Mavroová vytáhla z kufříku tři výtisky. Posunula je po stole k Taytovi a ke každé z fotografií přiložila jeden ve sledu, v jakém byly nalezeny. „Rodokmeny,“ řekla. „Nebo aspoň jejich části. Jsou na nich sice jiná jména, napsala je ale stejná ruka stejným způsobem a na stejném papíře.“

Tayte se předklonil, protože spojení s jeho profesí genealoga popíchl jeho zvědavost. Přimhouřil oči a začal papíry studovat. Jednalo se o několik jmen vepsaných do neúplného genealogického kruhového diagramu, každý přitom vycházel ze jména uprostřed, které ihned upoutalo Taytovu pozornost, což nepochybně i mělo. Žádné ze jmen ale nepoznával. Rovněž se zdálo, že nijak očividně nesouvisí s oběťmi, u jejichž těl byly diagramy zanechány.

„Začali jsme na nich pracovat krátce po druhé vraždě,“ řekla Mavroová, „hned jak metropolitní policie připsala vraždy Anabel Rogersové a Randalla Edwardse stejnému pachateli.“

„FBI se zapojuje do všech případů sériových vražd?“ zeptal se jí Tayte.

„Ne do všech, ale často. V tomto konkrétním případě bylo jasné, že kromě lidí navíc a pokročilých forenzních metod, které může FBI nabídnout, bude zapotřebí i znalostí našich specialistů, abychom vraha dostali před soud.“

„Kvůli spojení s genealogií?“ hádal Tayte a znovu pohlédl na kruhové diagramy. „Co jste zjistili?“

Mavroová zavrtěla hlavou. „Zatím nic moc. Prověřili jsme jména uprostřed diagramů a soustředili se na to, abychom mezi nimi našli nějaké souvislosti.“

„Jenže jediná souvislost, kterou jsme objevili, jste vy,“ řekl Reese.

Od chvíle, co mu Reese zavolal, Tayte uvažoval, kdy se dostane k tomu, co má celá ta věc společného s ním. Zdálo se, že konečně nastala ta chvíle. Reese měl jeho plnou pozornost.

„Když jsme hovořili s rodinami obětí a ukázali jim, co pachatel zanechal na místech činu, možné spojení s rodinnou historií, pokaždé padlo vaše jméno. Manžel Annabel Rogersové nám řekl, že si vás kdysi najala, abyste sestavil její rodokmen. Dcera Randalla Edwardse, paní Andrea Hutchinsonová, tvrdila, že vás požádala, abyste zapracoval na předcích jejího manžela. U dvojčat Mastersonových nám jejich matka řekla, že její sestra, paní Wanda Delacruzová, se zajímá o rodinnou historii. Paní Delacruzová nám potvrdila, že i ona v minulosti využila vašich služeb. Zdá se, pane Tayte, že někdo zabíjí vaše bývalé klienty nebo jejich blízké rodinné příslušníky.“

To odhalení vyrazilo Taytovi dech. „Proč?“ hlesl zmateně. „Jak o nich vrah vůbec ví?“

„To jsou dvě velmi dobré otázky,“ souhlasil Reese. Předklonil se, zkrřížil paže před sebou a svaly mu přitom napnuly rukávy košile. „Byl bych rád, kdybyste mi na ně odpověděl, předpokládám ale, že o tom nic nevíte, že?“

Tady to bylo: řeč Reesova těla a tón jeho hlasu Taytovi potvrdily, že o něm Reese stále pochybuje, dokonce i teď, když za ním dobrovolně přiletěl až z Anglie.

Přimhouřil oči. „Vy si myslíte, že v tom mám prsty, že ano?“

„Zrovna teď nevím, co si mám myslet, pane Tayte. Odpuště mi moji otevřenost, ale kdyby bylo po mém, držel bych vás pěkně stranou, dokud bych si tím nebyl jistý.“

„Jak už jsem vám řekl – když k těm vraždám došlo, byl jsem se svojí snoubenkou v Anglii.“

Reese vzal do ruky pouzdro na doutníky a ukázal jím na Tayta. „Ověřili jsme si, že jste byl v cizině,“ řekl a při řeči mával

pouzdrem jako obuškem. „A věřte mi, kdybyste neměl tak neprůstředné alibi, vedli bychom teď docela jiný rozhovor. Takže mi povězte – jak je možné, že toho náš pachatel o vašich bývalých klientech tolik ví?“

„Netuším,“ pravil Tayte upřímně. „Ale zjistím to, pokud mi dáte šanci.“ Nelíbila se mu představa, že ho Reese podezřívá, že má s těmi vraždami něco společného, ať už byl v té době ve Státech nebo ne. Chtěl v tom udělat jasno, pokud to půjde, ze všeho nejvíc ale chtěl pomoci zastavit toho, kdo za tím byl.

Znovu promluvila Mavroová a přetrnula tak napětí. „Znáte některá z těch jmen v diagramech, pane Tayte?“

Tayte se zhluboka nadechl a znovu se obrátil k diagramům. „Jsou tu dvě z příjmení, o kterých jste se už zmínili,“ řekl. „Hutchinson je zmíněn v diagramu zanechaném na místě činu vraždy Rogersové. Delacruz v diagramu nalezeném u Randal-la Edwardse.“

„To už nám došlo,“ řekl Reese.

„Odpovídají jménům vašich klientů,“ dodala Mavroová, „ale nejsou to ve skutečnosti oni.“

„Ne,“ potvrdil Tayte. „Křestní jména se liší a data sahají příliš hluboko do minulosti.“

„Zaujalo vás ještě něco jiného?“

Tayte zavrtěl hlavou. „Já nevím. Možná.“

„Možná?“

Tayte poklepal na střed diagramu nalezeného na místě činu Rogersovy vraždy. „Jméno Simmonds znám, nevzpomínám si ale odkud. Možná proto, že jsem pracoval na předcích těch ro-din, já ale při své práci nacházím spoustu jmen. Vždycky jde o jména a data a já se genealogii věnuju po profesní stránce už víc než dvacet let – víc než půlku svého života. Za tu dobu jsem měl stovky klientů a většina z nich bydlela přímo tady v DC nebo v okolí.“

„Ptal jste se, proč by chtěl někdo vraždit vaše bývalé klienty,“ řekl Reese. „Napadá vás nějaký důvod, ať už jakkoli nepravděpodobný?“

Při tom pomyšlení se Taytovi udělalo zle. Chtěl na vzdych.

„Rozčílil jste při své práci hodně lidí?“ pokračoval Reese.

Tayte tu představu málem zavrhl. Dělal pro lidi dobré věci. Dával je dohromady s širší rodinou, obeznamoval je s minulostí jejich předků. Jak by něco takového mohlo někoho rozzlobit natolik, aby začal zabíjet jeho bývalé klienty? Pravda ale byla, že několik lidí skutečně naštal. Při odhalování minulosti se mu často stávalo, že narazil na lidi, kterým by bylo milejší, kdyby minulost zůstala pohřbená. Někteří se ho pokusili násilím donutit, aby přestal, jiní zvolili pasivnější přístup a jednoduše mu odmítli pomoci. Ať tak či onak rozhodně během let několik lidí rozčílil.

„Zjevně tu jde o osobní věc, pane Tayte,“ řekla Mavroová. „Pachatel musel vědět, že si jeho oběti dřív nebo později spojíme s vámi.“

To dělalo Taytovi starosti. „Nevím, proč někdo vraždí moje klienty,“ řekl zamyšleně a stále trochu šokovaně. „Ano, při své práci čas od času někoho namíchnu. Ale ne, nevím o nikom, kdo by provedl něco takového.“

„Mohl byste o tom popřemýšlet?“ požádal Reese. „Dát nám seznam jmen? Budeme tak mít kde začít.“

„Ovšem,“ řekl Tayte. Vážně se na Reese zadíval. „Chci udělat vše, co bude v mých silách, abych vám pomohl.“

„To rád slyším, protože si můžete být zatraceně jistý, že náš vrah už přinejmenším vyhlíží další oběť. Možná nemáme moc času. Podle současného vzorce zabíjí každých pět dnů, raději na to ale nespolehejme. Musíme pracovat rychle a začneme vaším seznamem. Slečna Mavroová se zítra brzy ráno zastaví u vás doma, abyste spolu mohli začít pracovat na těch diagramech.“

Tayte kývl. „Hned, jak se vrátím domů, projdu si záznamy. Dám pro vás něco dohromady.“

„Dobře. Mějte ale na paměti, že i když asi sedmnáct procent sériových vrahů v USA jsou ženy, v tomto případě je to rozhodně muž. Způsob vraždy Mastersonových navíc naznačuje, že jde o muže s nadprůměrnou fyzickou silou. A neudělejte tu chybu, že byste si myslel, že sérioví vrazi spadají do jedné určité etnické skupiny, jak se vás snaží přesvědčit zábavní průmysl. Ne všichni sérioví vrazi jsou běloši. Dávají ale přednost známému území – zóně komfortu. Obvykle nezabíjejí v různých státech, pokud je ovšem jejich zaměstnání nezavádí někam daleko, to se ale u zabíjáků vraždících podle určitých vzorů stává velmi zřídka. Prozatím došlo ke všem vraždám v DC, takže hádám, že právě tady náš pachatel žije. Sérioví vrazi taky často operují v blízkosti domova nebo místa zaměstnání. Pravděpodobně se nejedná o žádného podivína, který by nezapadal – aspoň ne navenek. Naším vrahem je mnohem pravděpodobněji přátelský chlapík ze sousedství, který staré paní odvedle ochotně pomáhá vynášet odpadky. Nebo pracující matka, která sedí vedle vás v kanceláři. Sérioví vrazi dokonale splývají se zbytkem společnosti, proto jejich odhalení často trvá tak dlouho, takže mějte otevřenou mysl. Zrovna teď by naším vrahem mohl být prakticky kdokoli.“

Reese vstal, čímž naznačil, že schůzka je u konce. „Jestli na něco přijdete,“ dodal, „na cokoli, chci být první, kdo se o tom dozví. A nechci, aby kdokoli z vás dvou riskoval a jednal na vlastní pěst. Na to mám spoustu dobře vycvičených terénních agentů.“ Odmlčel se. Potom Mavroové řekl: „Jsem si dobře vědom toho, že jste pracovala v terénu, slečno Mavroová, už je to ale dávno. Chci, abyste zůstala v pozadí. Pomozte nám zjistit, kdo to dělá.“ Obrátil se k Taytovi. „S ohledem na to, co víme, bych řekl, že pachatelem je někdo, koho znáte nebo aspoň kdo zná vás.“ Reese mu podal vizitku. „Kdybyste cokoli potřeboval, dejte mi vědět.“

Někdo, koho znám... Byla to znepokojivá myšlenka, která v Taytovi vyvolala ještě naléhavější touhu jít ven a nadýchat se čerstvého podzimního vzduchu. *Zůstaňte v pozadí*, řekl Reese a Tayte měl v úmyslu přesně to udělat.

KAPITOLA DRUHÁ

Když Tayte otevřel dveře svého přízemního bytu o jedné ložnici na stromy lemované North Carolina Avenue v severozápadní části města a vešel dovnitř, mysl mu přetékala otázkami. Doma nebyl celé měsíce, už od léta, a musel připustit, že mu to tu moc nechybělo. Udělal ze svého bytu ráj pro samotáře. Byl spartánsky zařízený s bíle vymalovanými stěnami a dřevěnými podlahami a bez pokoje pro hosty, ne že by to byl problém. Na rohožce se výmluvně navršily reklamní letáky. Prokopal si cestu jejich tříměsíční vrstvou a věděl, že dřív nebo později je bude muset roztrždit pro případ, že by se mezi nimi přece jen skrývalo něco důležitého. Stávalo se to málokdy. Odložil aktovku a vak na obleky a řekl si, že mu to ještě víc usnadní rozhodnutí, kde budou s Jean bydlet, až se vezmou. Rád bude žít, kdekoli bude ona chtít, a v jakémkoli domově, který pro ně bude chtít vybudovat.

To ale byly úvahy na jindy.

Stejně jako jeho vlastní rodinná historie, do jejíhož zkoumání se pustil, jakmile odhalil jména svých biologických rodičů. Všechny jeho plány se zadrhly, když mu zavolal zvláštní agent Reese. Přesně si vzpomínal, co v tu chvíli zrovna dělal. Byl s Jean v jejím apartmá v Londýně a pomáhal jí sklízet ze stolu po romantické večeři. Dokonce si pamatoval i sladkobolnou zamilovanou píseň od Luthera Vandrosse, která se linula ze sterea.

„Pan Jefferson Tayte?“ řekl Reese, když Jean vyšla z kuchyně a podala mu jeho mobil.

„Ano, jsem Tayte. Kdo je to?“

„Jmenuju se Jordan Reese. Pracuju pro FBI.“

„FBI? Jak vám můžu pomoci?“

To už hudba zmlkla a Jean ho chytla za paži a poslouchala. Tvářila se stejně ustaraně jako on.

„Omlouvám se, že vás ruším, musím vám ale položit několik otázek.“

„O co jde?“

„K tomu se dostanu. Zprvė, můžete mi říct, jestli už jste v Anglii dlouho?“

„Jak víte, kde jsem?“

„Díky vašemu mobilu. Jste tam už dlouho?“

„Několik měsíců.“

„Může to někdo potvrdit?“

Taytovi se nelíbil směr, kterým se rozhovor ubíral. „Ano, moje snoubenka. Je hned tady vedle mě. Chcete se jí zeptat?“

„Ne, to prozatím stačí.“

„Prozatím? Podívejte, povíte mi, o co tu jde, nebo ne?“

„Pane Tayte, vedu vyšetřování vraždy, která se vás týká. Víc vám zatím říct nemůžu. Ocenili bychom, kdybyste sem přijel a promluvil si s námi.“

„Do DC?“ Tayte tomu nemohl tak docela uvěřit.

„Ano, do DC. Můžu vám sehnat letenku na zítřek.“

Tayte se odmlčel, a než znovu promluvil, zadíval se Jean do očí. Měl s ní jet do Skotska na celotýdenní seminář o skotské monarchii, kterého se účastnila. Zamluvili si společný pokoj. Plánoval s ní strávit večery. Jak by to mohl teď udělat? Pokud se nevrátí zpátky do DC, aby pomohl FBI s vyšetřování, bude to vypadat, že je do toho, co se děje, zapletený. Taky chtěl vědět, proč si FBI myslí, že se ho celá věc týká.

„Pošlete mi potřebné informace,“ povzdychl si. Viděl v Jeaniných očích zklamání. Cítil se stejně.

Když zavěsil, políbil ji a přistoupil k CD přehrávači. „Máme aspoň dnešek,“ řekl a stiskl tlačítko Play. A zatímco ticho

naplnily hedvábné tóny Luthera Vandrosse, objal ji a pomalu spolu kroužili, propletení jako jedno tělo.

„Budeš opatrný, že ano?“ pošeptala mu Jean do ucha.

„Znáš mě,“ řekl Tayte s úsměvem.

„Právě toho se bojím.“

Tayte ji znovu políbil. „Neboj. Budu v pořádku. Hned po přistání ti zavolám.“

Stalo se to teprve včera, ale už teď mu chyběla.

Bylo něco po šesté večer a na ulice DC začala padat noc. Tayte si pověsil sako, rozsvítil, zapnul topení a zamířil rovnou ke kavovaru, zatímco si pořád dokola rozebíral, co ten den viděl a slyšel. Třebaže by rád myslel na Jean a na časy, které spolu strávili, zrovna teď se potřeboval soustředit, protože v sázce byly životy lidí – jeho bývalých klientů, za které se cítil nesmírně odpovědný. Na pultě v kuchyni stála malá televize s plochou obrazovkou, jediná, kterou vlastnil a na které sledoval jen televizní zprávy. Zíral na černou obrazovku, ztracený v myšlenkách.

Kdo to dělá?

Byl to někdo, koho znal nebo aspoň kdo znal jeho. Jenže kdo?

Odkud ví, kdo byli moji klienti?

Tayte neměl nejmenší tušení.

Co znamenají ty kousky genealogických kruhových diagramů? Jaký vzkaz se zabiják snaží zanechat?

Diagramy, které viděl, nebyly jeho. Byly hrubě nakreslené a ani zdaleka nekompletní, obsahovaly pouze hrstku jmen. Až Mavroová ráno dorazí, bude si je muset lépe prohlédnout. Nalil si kávu, silnou a černou, a přemýšlel, kde vůbec s hledáním odpovědí začít.

Proč moji klienti?

Věděl, že tohle je úkol číslo jedna – seznam jmen, který slíbil Reesovi. Někdy během své kariéry, v důsledku jednoho ze svých úkolů, někoho skutečně hluboce rozčílil. To muselo být ono. Otevřel jednu z kuchyňských skříněk a vytáhl z ní nový

pytlík čokoládek Hershey's, které mu měly pomoci přečkat noc, která bude, jak si uměl představit, hodně dlouhá. Strčil si pytlík pod paži a s hrnkem kávy v ruce se vydal do svého archivu, kde zůstal stát a rozhlédl se po šedých kartotékách, které během let vystavěl podél stěn.

Tayte si začal budovat kariéru ještě před rozmachem digitalizace a online archivů, a třebaže se s elektronickým světem mezitím dobře obeznámil, adaptoval se na něj jen pomalu. Záznamy z posledních několika let sice měl v digitální podobě, v archivu ale od všeho uchovával papírové kopie. Když šlo o dokumenty, byl jako křeček, nedokázal se s ničím rozloučit pro případ, že by potřeboval něco najít nebo provést křížovou kontrolu nějakého jména, nikdy totiž nemohl vědět, jestli se rodinná historie jednoho klienta nebude překrývat s rodinnou historií jiného a nešetří si tak čas. Měl tolik papírů, že na jejich uložení potřeboval celou místnost.

Zhluboka nasál vzduch nosem. Líbila se mu vůně starých papírů v kartotékách a v pákových pořadačích na horních policích. Připomínala mu nespočet čítáren v archivech a starých knihovnách. Jeho složky byly pečlivě seřazené podle abecedy. Rozhodl se, že je prostě bude muset projít všechny, od A po Z, a znovu se seznámit se svými předchozími úkoly.

„Se všemi za posledních dvacet let,“ řekl si.

Hvízdl, protože věděl, že to bude trvat dlouho. Přál si, aby si mohl vzít k ruce hrstku agentů FBI, nikdo jiný ale nevěděl, po čem se dívat. Nevedl si záznamy o lidech, které mohl při své práci během let naštvat. Ta jména měl všechna v hlavě. Musel prostě doufat, že ho některé z nich udeří do očí a probudí v něm vzpomínku.

Odložil kávu a pytlík čokolád na stůl pod oknem. Hustá záclona na něm bránila ve výhledu na strom, který vyrostl tak vysoko a tak blízko, že skrýval velkou část ulice. Strčil si do úst čokoládku a obrátil se k první kartotéce označené vpředu velkým

písmenem A. Otevřel spodní zásuvku s tím, že si vše napřed jenom rychle prohlédne v naději, že tak ušetří čas. Možná to postačí k tomu, aby si vzpomněl, jestli při té či oné příležitosti někomu nešlápl na kuří oko.

Pustil se do listování složkami. Začal u jména *Abbot*, pak *Ackerman* a *Adams*, přes *Arringtona* a *Ashwortha* až k poslední složce v zásuvce, kterou byl *Avery*. Nic ho však neupoutalo. Půlku těch jmen si vůbec nepamatoval, což bylo asi dobře. Říkal si, že kdyby si proti sobě někoho poštvál, pamatoval by si aspoň něco. Jména, na která si nemohl vzpomenout, musela být spojená s tuctovými úkoly, při kterých se nic zvlášť významného nestalo.

Když otevřel zásuvku B a začal procházet složky v ní, uvažoval o svých nedávných úkolech. Ovšem, rozzlobil několik lidí a někteří pak skončili ve vězení. Jediné úkoly, které v poslední době stály za pozornost, však řešil v Anglii, kde se seznámil s Jean. Otevřel zásuvku C a připomněl si, co mu Reese řekl o profilu typického sériového vraha.

Často operují v blízkosti domova nebo místa zaměstnání.

Podle Reese cestovali sérioví zabijáci za svými zločiny jen vzácně mezi státy, natož mezi kontinenty. Tento ale nemusel do profilu typického sériového vraha zapadat. Koneckonců zabíjel jeho bývalé klienty. Jen jeho. Což znamenalo, že tu šlo o něj. Celá věc tak byla osobní.

Mějte otevřenou mysl...

I to řekl Reese a Tayte měl v úmyslu se jeho radou řídit. Nemohl nikoho vyloučit a nebyla to ani jeho práce. Přistoupil ke stolu a vytáhl ze zásuvky zápisník. Pak do něj zapsal všechna jména z nedávných cest, která ho napadla, pro případ, že by je chtěl Reese prověřit. Ke každému jménu uvedl i důvody, proč je na seznam přidal. Pokud byli lidé, které přivedl za mříže, stále ve vězení, mohl je Reese vyškrtnout. Takže zbývaly jen úkoly, kterých se Tayte ujal v USA. Až donedávna ho jeho morbidní strach z létání, způsobený smrtí adoptivních rodičů při letecké

nehodě, když byl ještě teenager, držel ve Státech. Právě v těchto záznamech očekával najít vodítka k lidem, na které se Reese ptal.

Tayte se vrátil zpátky ke kartotékám, a když došel na konec zásuvky D, přidal na seznam ještě jedno jméno, třebaže mu ta možnost připadala velmi nepravděpodobná. Týkala se muže středního věku jménem Ronald Dorsey, který žil v severozápadní části DC. Při sestavování rodokmenu pro paní Dorseyovou totiž Tayte nechtěně odhalil, že její manžel je trojnásobný bigamista, což vedlo k rozvodu, jak se Tayte dozvěděl krátce poté, co práci dokončil. Pan Dorsey měl dobrý důvod nemít Tayta rád, taková věc by ho ale sotva vedla k sérii vražd.

Uvařil si další kávu a vypil ji. Hodiny ubíhaly a Tayte procházel kartotéku za kartotékou, probíral se vzpomínkami, a kdykoli přišel na nějakou práci, při které si mohl udělat nepřátele, zapsal si jména. Třebaže byl unavený a trpěl pásmovou nemocí, chtěl seznam pro Reese dokončit, aby pro Mavroovou něco měl, až ráno dorazí. Podíval se na své nové náramkové hodinky, které se sice podobaly těm starým, pořádku si na ně ale ještě zvykal, ty staré totiž nosil velmi dlouho. Byly to originální digitálky se svítícími červenými číslicemi, které Jean našla na eBayi a dala mu je jako dárek k zasnubám náhradou za ty, se kterými se musel to léto rozloučit v Německu. Byla půlnoc a spánek, který se snažil oddálit kávou a čokoládami, třebaže věděl, že to pro něj není zdravé, začal konečně vítězit.

Tayte dokončil seznam v jednu ráno. Bylo na něm skoro čtyřicet jmen. Žádného z těch lidí by sice neoznačil za sériového zabijáka, jenže co mohl vědět? Napadlo ho, že kdyby se do složek podíval hlouběji, mohl by přidat ještě několik dalších jmen, tato ale skutečně vynikala. Ale jak si předtím řekl, když ho při prohlížení složky nic netrklo, dalo se docela dobře předpokládat, že ten úkol neměl na nikoho natolik negativní dopad, aby ho to proměnilo v netvora, který doposud zabil čtyři členy rodin

jeho bývalých klientů. Tayte zavřel zásuvku poslední kartotéky, posadil se ke stolu a opřel se o lokty. Byl příliš unavený na to, aby udržel oči otevřené. Rád by šel do postele, něco v něm ale stále hlodalo. Byla to Annabel Rogersová, vrahova první oběť. Při procházení složek na ten úkol narazil a vyvolalo to v něm vzpomínku. Nedokázal přijít na to, o co přesně šlo, ale vzpomínal si, že se v té rodině stalo něco opravdu špatného, a než půjde spát, chtěl se blíž podívat na to, o co šlo. Třebaže byl unavený, věděl, že by jinak neusnul.

Promnul si oči, donutil se vstát ze židle a přitom vypil poslední zbytky vlašné kávy v hrnku. Našel odpovídající složku a odnesl si ji do obýváku, kde se natáhl na starý otlučený hnědý kožený gauč, protože ho napadlo, že kdyby při čtení přece jen usnul, bude mu tam pohodlněji.

Byl v polovině složky, když si konečně uvědomil, co ho udržovalo vzhůru. Připomněl mu to úmrtní list dítěte z roku 1920. Zatímco složku dál pročítal, zeširoka zívá, a když ho konečně přemohla únava, usnul s úsměvem na tváři, protože věděl, že objevil klíč k sadistické hře, kterou vrah hraje.